

Πολλοί εργαζόμενοι στα λεγόμενα των υπουργών του ΣΥΡΙΖΑ κατά την ανάληψη των καθηκόντων τους, έβλεπαν και άκουγαν πράγματα τα οποία τους είχαν πονέσει βαθειά, αιτήματα που είχαν διατυπώσει, ελπίδες που είχαν στηρίξει για κατακτήσεις εδώ και τώρα. Τουλάχιστον κάποια πράγματα και με κάποιο τρόπο.. Από την ακύρωση απολύσεων στο δημόσιο, έως το πάγωμα της ιδιωτικοποίησης της ΔΕΗ.

Ορισμένοι βιάστηκαν να μιλήσουν για ικανοποίηση της πλειοψηφίας των αιτημάτων του μαζικού κινήματος από την πρώτη κιόλας μέρα και επομένως κάλεσαν να “πάψει η γκρίνια”.

Δεν πρόκειται βεβαίως για αυτή την περίπτωση, αλλά για το γεγονός ότι η νέα κυβέρνηση κινείται προς την κατεύθυνση της υλοποίησης του **προγράμματος της Θεσσαλονίκης**, όπως είχε δεσμευτεί ο ΣΥΡΙΖΑ.

Το πρόγραμμα αυτό ενσωματώνει στοιχειώδη αιτήματα προστασίας και ανάσας για τα πλέον χτυπημένα από τη μνημονιακή πολιτική λαϊκά στρώματα. Ταυτόχρονα απορρίπτει τη ρήξη με το πλαίσιο της δημοσιονομικής προσαρμογής που αποτελεί προϋπόθεση για ουσιαστική και σταθερή βελτίωση της θέσης των εργαζομένων και ανατροπή της μαύρης πολιτικής της ανεργίας και της φτώχειας.

Η δρομολόγηση της ικανοποίησης ελάχιστων βασικών αιτημάτων αποτελεί **μορφή επιβολής κατακτήσεων** και έχει πίσω της την πενταετία τόσο των λαϊκών βασάνων όσο και των σκληρών αγώνων. Δεν είναι χαρίσματα και δεν τα χαρίζουμε σε κανέναν. Είναι κατακτήσεις, είναι δικαιώματα. Δεν χρωστάμε για την “παροχή” τους, μας χρωστάνε όλα όσα μας λήστεψαν και όσα μας ανήκουν.

Το λεγόμενο “πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης”, αποτελεί την **οροφή** του προγράμματος του ΣΥΡΙΖΑ. Πράγματι, λίγο ως πολύ χωράει στην νέο-διατυπωμένη στρατηγική **“ούτε καταστροφική ρήξη, ούτε συνέχιση της υποταγής”**. Δεν προϋποθέτει και δεν στοχεύει σε διαγραφή χρέους, ανακατανομή του κοινωνικού πλούτου σε βάρος του κεφαλαίου, ούτε ρήξη με τους ισοσκελισμένους προϋπολογισμούς που επιβάλλει το Δημοσιονομικό Σύμφωνο της ΕΕ.

Σε ένα επίπεδο και για ένα χρονικό διάστημα, το πρόγραμμα αυτό και τα άμεσα μέτρα που του αντιστοιχούν, θα “μετρήσουν” σημαντικά στη συνείδηση του κόσμου. Αλλά τα **όρια** του είναι αφενός προδιαγεγραμμένα και αφετέρου επισφαλής. Χωρίς ανατροπή του χρέους, της δρακόντειας επικυριαρχίας της ευρωζώνης και της χαμηλής φορολόγησης του κεφαλαίου, πόροι δεν υπάρχουν για ουσιαστικά πράγματα. Το “στόμωμα”, αν δε μεσολαβήσει ο λαϊκός παράγοντας και δεν επιβληθεί η ρήξη, δε θα αργήσει.

Ας το πούμε αλλιώς: Ένα πιάτο φαγητό, ρεύμα για όλους και άλλα πράγματα άμεσης και οριακής βελτίωσης, πολύ σημαντικής για αρκετά θύματα της κρίσης, μπορούν να εξασφαλιστούν. Δουλειά όμως για όλους ή έστω για πολλούς από τους ανέργους, με όλα τα δικαιώματα και με αξιοπρεπή μισθό, καθώς και αναβαθμισμένη δημόσια υγεία ή παιδεία, δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς ανατροπή του πλαισίου.

Αφετηρία όμως των συλλογισμών και της πολιτικής τακτικής δεν είναι το τι χωράει ή όχι στο κυβερνητικό πρόγραμμα ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, ούτε η προ-γνωσιολογία αν “θα κάνει ή δε θα κάνει αυτό ή εκείνο”, ούτε βέβαια βοηθά σε κάτι να μετατρέπεται η αριστερά που είναι αριστερά του ΣΥΡΙΖΑ σε μάντη κακών.

Δύο είναι τα κρίσιμα ζητήματα.

Πρώτο, η εκτίμηση για το συνολικό χαρακτήρα, την κατεύθυνση, άρα και τα όρια γενικά της κυβερνητικής πολιτικής των ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Η στάση απέναντί της καθορίζεται από τα **κύρια στοιχεία** της. Στην κύρια καθοριστική πλευρά της η πολιτική στρατηγική του ΣΥΡΙΖΑ κινείται μέσα στο ασφυκτικό πλαίσιο της ευρωζώνης, της ΕΕ, του ΝΑΤΟ και της κυριαρχίας του κεφαλαίου. Το λιγότερο είναι να πούμε πως όλα αυτά **δεν συγκροτούν αριστερή πολιτική**. Το ουσιαστικότερο για τον κόσμο, είναι πως αυτή η πολιτική δεν μπορεί να οδηγήσει σε ουσιώδη αποτελέσματα, σε ουσιαστική ανατροπή υπέρ της εργαζόμενης κοινωνικής πλειοψηφίας.

Η αντικαπιταλιστική αριστερά με την άρνηση στήριξης ή ανοχής στη συνολική βασική κατεύθυνση της κυβέρνησης των ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ και με την πρόταξη μιας αριστερής εργατικής αντιπολίτευσης, συμβάλει στο να μείνει ανοιχτή η προοπτική της ανατροπής, αλλά και της αριστερής πολιτικής με την ουσιαστική της έννοια: Ως εργατική λαϊκή πολιτική για τα συμφέροντα της κοινωνικής πλειοψηφίας με ανατροπή της ευρωενωσιακής μνημονιακής αθλιότητας και της καπιταλιστικής βαρβαρότητας.

Αντίθετα, ο καθορισμός της συνολικής πολιτικής στάσης, με βάση τα δευτερότερα στοιχεία της πολιτικής του ΣΥΡΙΖΑ, όπως η ενσωμάτωση πλευρών των λαϊκών διεκδικήσεων, αποτελεί υπονόμηση της προοπτικής της ανατροπής και εκφυλισμό της αριστεράς στη λογική της διαχείρισης και των μειωμένων προσδοκιών. Υπονομεύει και αυτή ακόμη την αναγκαία πλευρά της άμεσης υλοποίησης και σταθεροποίησης των όποιων επιμέρους θετικών μέτρων της κυβέρνησης.

Το **δεύτερο ζήτημα** αφορά την κατεύθυνση που θα πρέπει να διεκδικηθεί για την οργάνωση και κινητοποίηση του λαϊκού και ειδικά του εργατικού κινήματος. Είναι ο αποφασιστικός παράγοντας που δίνει ζωντανό, δυναμικό, θετικό περιεχόμενο στην προηγούμενη πολιτική οριοθέτηση. **Εργατική λαϊκή αντεπίθεση τώρα με στόχο την ανατροπή της αντεργατικής πολιτικής.** Είναι ο αναγκαίος δρόμος για την επιβολή κοινωνικών και πολιτικών κατακτήσεων. Η κρίσιμη συνθήκη για την αξιοποίηση και διεύρυνση του πολιτικού ρήγματος στο αστικό πολιτικό σύστημα. Θα αναθαρρήσει ή όχι ο κόσμος στον ιδιωτικό τομέα; Θα πνεύσει άνεμος ελευθερίας στα σχολεία και τα πανεπιστήμια κόντρα στην υποταγή;

Η διαμόρφωση όρων μαχητικής κοινής δράσης όλων των ζωντανών δυνάμεων του εργατικού κινήματος και της αριστεράς, στη βάση κρίσιμων στόχων στα ζητήματα της οικονομίας, της εργασίας, της δημοκρατίας και της λαϊκής κυριαρχίας έξω από το ιμπεριαλιστικό πλαίσιο, είναι το ζητούμενο. Αυτό είναι το πεδίο όπου μπορεί να οικοδομούνται όροι για μια αντικαπιταλιστική ανατροπή.

Αν όχι αυτό, τότε τι; Μήπως ένας ψοφοδεής νέος κυβερνητικός συνδικαλισμός και ευρύτερα μια πολιτική παρουσία ακολουθητική και απολογητική του κυβερνητικού έργου; Με μια στίβα "αριστερούς" συμβουλάτορες και χαϊδολόγους; Περσινά ξινά σταφύλια...

Ή μήπως, αναμονή για στραβοπατήματα του ΣΥΡΙΖΑ και κοτρώνες του Καμμένου, που θα "δικαιώνουν" την εξ αριστερών κριτική; Δε μας ταιριάζει η αδράνεια και το "ώριμο" ακροδεξιό φρούτο που θα θρέψει.